

Sygn. akt XVI GC 3079/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała-Małkowska

Protokolant: Klaudia Piekarczyk

Po rozpoznaniu: w dniu 14 listopada 2016 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W.**

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z **siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 3.638,02 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 3.638,02 (trzy tysiące sześćset trzydzieści osiem 02/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwot:

- 876,95 zł od dnia 08 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- 756,73 zł od dnia 08 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.425,61 zł od dnia 08 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 370,65 zł od dnia 08 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- 209,08 zł od dnia 08 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w W. kwotę 1.317 (jeden tysiąc trzysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3079/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 3 368,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 875,95 zł od dnia 8 maja 2014 r. do dnia zapłaty,

- 756,73 zł od dnia 8 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1 425,61 zł od dnia 8 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 370,65 zł od dnia 8 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 209,08 zł od dnia 8 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty

wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zakupił u niego towar, z tytułu sprzedaży którego wystawił faktury VAT o nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 r. na kwotę 2836,94 zł (z której do zapłaty pozostała kwota 875,95 zł), nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 r. na kwotę 756,73 zł, nr (...) z dnia 31 maja 2014 r. na kwotę 1 425,61 zł, nr (...) z dnia 31 maja 2014 r. na kwotę 370,65 zł oraz nr (...) z dnia 31 maja 2014 r. na kwotę 209,08 zł. Pozwany - mimo wezwania go do zapłaty – nie dokonał zapłaty należności wynikających z przedmiotowych faktur. (pozew, k. 2-5).

W dniu 31 maja 2016 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt XVI GNc 3974/16. (nakaz zapłaty, k. 35).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 13 lipca 2016 r. pozwana spółka (...) sp. z o. o. zaskarżyła nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Przyznała, że strony łączyła współpraca, na podstawie której kupowała od powoda towar określony w fakturach wskazanych w pozwie. Pozwana zakwestionowała jednak roszczenie, co do zasady i co do wysokości, podnosząc zarzut spełnienia świadczenia – faktury VAT, których zapłaty dochodzi strona powodowa zostały przez pozwanego w całości opłacone. (sprzeciw, k. 42-44).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. Sp. k. i (...) Sp. z o.o. pozostawały w stałej współpracy gospodarczej. Na podstawie ustnych zamówień (...) Sp. z o.o. kupował w (...) Sp. z o.o. Sp.k. wyprodukowane przez tę spółkę produkty spożywcze w postaci ciast i wyrobów cukierniczych. Strony - odnośnie sposobu regulowania płatności - umówiły się, że z tytułu złożonego przez (...) Sp. z o.o. zamówienia, (...) Sp. z o.o. w pierwszej kolejności będzie wystawiać na rzecz (...) Sp. z o.o. faktury pro forma („przedpłata za zamówione towary”). Po dokonaniu zapłaty przez (...) Sp. z o.o. należności objętych w fakturach pro forma, (...) Sp. z o.o. sp.k. wystawiała wówczas fakturę VAT szczegółowo uwzględniającą zamówione towary i następnie dostarczała te towary do (...) Sp. z o.o. Kwoty wpłacone przez (...) Sp. z o.o. z tytułu faktur pro forma były zaliczane przez (...) Sp. z o.o. sp.k. na poczet faktur VAT. W przypadku niedopłaty (...) Sp. z o.o. miała obowiązek jej uregulowania (dowód: faktury pro forma k. 91-96, potwierdzenia przelewów k. 98, k. 100, k. 101, ‘sprzedaż’ dokument księgowy k. 103, faktury VAT k. 104-1125, zeznania świadka W. K. k. 143-144).

Z tytułu sprzedanych (...) sp. z o.o. ciast i wyrobów ciastkarskich, (...) sp. z o. o. sp. k. w W. wystawiła na rzecz (...) sp. z o.o. w dniu 30 kwietnia 2014 r. następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 2 836,94 zł brutto płatną do dnia 7 maja 2014 r.;
- nr (...) na kwotę 756,73 zł płatną do dnia 7 maja 2014 r.;

zaś w dniu 31 maja 2014 r.:

- nr (...) na kwotę 1 425,61 zł płatna do dnia 7 czerwca 2014 r.;
- nr (...) na kwotę 370,65 zł płatną do dnia 7 czerwca 2014 r.;
- nr (...) na kwotę 209,08 zł płatna do dnia 7 czerwca 2014 r. (dowód: faktury VAT k. 16-20).

Na podstawie uprzednio wystawionych faktur pro forma, (...) Sp. z o.o. dokonała na rzecz (...) Sp. z o.o. sp.k. następujących wpłat:

- w dniu 30 października 2013 r. kwoty 5.400,00 zł

- w dniu 10 stycznia 2014 r. kwoty 10.800,00 zł

- w dniu 18 lutego 2014 r. kwoty 3.662,20 zł,

- w dniu 07 marca 2014 r. kwoty 5.400,00 zł

- w dniu 09 kwietnia 2014 r. kwoty 5.400,00 zł, tj. łącznie w kwocie 36 062,20 zł, która to została zaliczona na poczet powyższych faktur VAT (bezsporne, nadto dowód: potwierdzenia przelewów k. 80-84, faktury pro forma k. 91-96, potwierdzenia przelewów k. 98, k. 100, k. 101, dokument programu księgowego Symfonia k. 90 i 103).

(...) Sp. z o.o. Sp.k. wystosowała do (...) Sp. z o.o. szereg wezwań do zapłaty kwoty 3.638,02 zł z tytułu nieuregulowanych należności objętych fakturami VAT nr (...) (w zakresie kwoty 875,95 zł), nr (...), nr (...) i nr (...), które to wezwania ze strony (...) Sp. z o.o. pozostały bez odpowiedzi (bezsporne, nadto dowód: wezwania do zapłaty wraz z dowodami nadania k.21-32, k. 131-132).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy. Dokumenty te stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej.

Ponadto Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka W. K., którym Sąd dał wiarę w całości, ponieważ zostały złożone w sposób jasny i logiczny, a treść zeznań korespondowała z treścią dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania dowodowego, które stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Świadek w sposób przekonujący opisał zasady współpracy między stronami, w szczególności wyjaśnił, sposób regulowania płatności przez pozwanego za zakupiony u powoda towar. Świadek zeznał, iż na początku pomiędzy stronami postępowania umowy były rozliczane w formie gotówkowej, następnie przelewem. Strony umówiły się, że powódka wystawiała fakturę pro forma na daną kwotę (najczęściej na kwotę 5 000 zł) i pozwana mogła zamówić towar w tej cenie. W przypadku przekroczenia tej kwoty pozwana dopłacała brakującą kwotę i otrzymywała kolejne dostawy towaru. Świadek wyjaśnił, że z uwagi na brak spornej wpłaty powódka zakończyła współpracę z pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Na gruncie niniejszej sprawy było bezsporne, iż strony postępowania łączyła ustna umowa, na podstawie której powódka zobowiązała się do wytworzenia ciast i wyrobów ciastkarskich oraz dostarczania ich pozwanej, tytułem czego wystawiła na jej rzecz dołączone do pozwu faktury VAT, opiewające na należne powódce z tego tytułu wynagrodzenie. Strona pozwana kwestionowała jednak zasadność dochodzonej pozwem kwoty wskazując, że należności wynikające z faktur nr (...) zostały przez nią uregulowane w całości.

Przedmiotową umowę Sąd zakwalifikował jako umowę dostawy, zgodnie bowiem z art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Podstawową funkcją umowy dostawy jest związanie kontrahentów w obrocie gospodarczym umową, która ma umożliwić podjęcie się dopiero wyprodukowania rzeczy z zapewnieniem sobie wpływu na przebieg produkcji (por. W.J. Katner (w:) System prawa prywatnego, Prawo zobowiązań-część szczegółowa, tom 7, Wydawnictwo C.H. Beck 2004, s. 219 i nast.). Powyższy przepis zawiera definicję ustawową (legalną) umowy dostawy, określając jej elementy przedmiotowo

istotne. W świetle tego przepisu treścią umowy jest z jednej strony obowiązek dostawcy wytworzenia rzeczy i dostarczenia jej odbiorcy, z drugiej zaś strony obowiązek odbiorcy odebrania rzeczy i zapłacenia ceny. Ustalenie ceny w umowie dostawy odbywa się z uwzględnieniem przepisów kodeksu cywilnego o ustalaniu ceny w umowie sprzedaży. Umowa ta powinna być stwierdzona pismem (art. 606 k.c.). W zakresie nieuregulowanym znajdują zastosowanie odpowiednio przepisy o sprzedaży w zakresie obowiązków i praw dostawcy i odbiorcy. Wskazać przy tym należy, iż forma pisemna umowy dostawy nie jest obwarowana rygorem nieważności, lecz jest przewidziana dla celów dowodowych. Stosownie jednak do treści art. 74 § 3 k.c. - przepisów o formie pisemnej dla celów dowodowych nie stosuje się do czynności prawnych w stosunkach między przedsiębiorcami. Zatem zawarcie umowy dostawy między przedsiębiorcami może nastąpić zarówno, ustnie jak i w sposób dorozumiany.

W ocenie Sądu za bezzasadny należało uznać zarzut spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem zgłoszony przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Zważyć przy tym należy, iż strona wdająca się w spór, jest obowiązana do udowodnienia swoich twierdzeń, chyba, że nie są one kwestionowane. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w myśl którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Istota instytucji ciężaru dowodu sprowadza się z kolei do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, traci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. W konsekwencji, skoro ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.) to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że opłaciła w całości faktury VAT objęte żądaniem pozwu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, iż świadczenie dochodzone pozwem zostało przez pozwaną spółkę spełnione. Sąd ustalił w sprawie, że strony pozostawały ze sobą w stałej współpracy gospodarczej i pierwotnie rozliczały się gotówkowo, a następnie, tj. od 2013 r. w formie przelewów. Pozwana zamawiała ustnie u powódki ciasta i wyroby cukiernicze. Z tytułu złożonego przez pozwaną zamówienia, powódka wystawiała fakturę pro forma (zazwyczaj na kwotę 5.000,00 zł), która to faktura była przez pozwaną opłacana. Po dokonaniu zapłaty tej faktury pro forma, powódka dostarczała produkty pozwanej, a także wystawiała fakturę VAT, w której to szczegółowo uwzględniała zamówione produkty. Kwota wpłacona przez pozwaną z tytułu faktury pro forma była zaliczana na poczet faktury VAT. Strony ustaliły, że w przypadku różnicy pomiędzy wpłatą dokonaną przez pozwaną za fakturę pro forma a należnością widniejącą na fakturze VAT, pozwana była zobowiązana do uregulowania niedopłaty. Taki sposób regulowania płatności przez pozwanego za zakupiony u powódki towar, Sąd ustalił w szczególności na podstawie zeznań świadka W. K.. Nadto taka forma rozliczenia została wyjaśniona przez powoda w sposób precyzyjny i jasny w jego piśmie procesowym z dnia 04 października 2016 r., co nie było kwestionowane przez stronę przeciwną (art. 230 k.p.c.). I tak, powódka – na podstawie złożonych przez pozwaną zamówień - wystawiła faktury pro forma nr 13 (...)/1 z 29 października 2013 r. na kwotę 5 400,00 zł, nr 14 (...)/1 z dnia 2 stycznia 2014 r. na kwotę 10 800,00 zł, nr 14 (...)/2 z dnia 1 lutego 2014 r. na kwotę 3 662,20 zł, 14 (...)/3 z dnia 4 marca 2014 r. na kwotę 5 400,00 zł i nr 14 (...)/4 z 25 marca 2014 r. na kwotę 5 400,00 zł, które to bezspornie zostały przez pozwaną opłacone odpowiednio w dniu 30 października 2013 r. (kwota 5.400,00 zł), w dniu 10 stycznia 2014 r. (kwota 10.800,00 zł), w dniu 18 lutego 2014 r. (kwota 3.662,20 zł), w dniu 07 marca 2014 r. (kwota 5.400,00 zł) i w dniu 09 kwietnia 2014 r. (kwota 5.400,00 zł). Łącznie pozwana zapłaciła więc kwotę 36.062,20 zł. Następnie powódka wystawiła faktury VAT za sprzedane pozwanej towary, tj. w dniu 30 kwietnia 2014 r. nr (...) na kwotę 2 836,94 zł i nr (...) na kwotę 756,73 zł, zaś w dniu 31 maja 2014 r. nr (...) na kwotę 1 425,61 zł, nr (...) na kwotę 370,65 zł i nr (...) na kwotę 209,08 zł. Łączna należność wynikająca z tych faktur VAT wynosiła 39.700,22 zł. Powyższe oznacza, że powstała po stronie pozwanej niedopłata w kwocie 3 638,02 zł (39 700,22 zł - 36 062,20 zł), co jednocześnie oznacza, że zgodnie z umówionym przez strony sposobem rozliczenia, pozwana jest zobowiązana do wyrównania tej różnicy. Tymczasem pozwana, podnosząc zarzut spełnienia roszczenia, nie przedstawiła dowodu na potwierdzenie uregulowania właśnie tej spornej należności.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że roszczenie strony powodowej oparte zarówno na podstawie faktycznej jak i prawnej zasługuje na uwzględnienie w całości i orzekł jak w pkt I wyroku. Na zasądzoną kwotę w łącznej wysokości 3 638,02 zł składała się kwota odpowiadająca sumie faktur przedstawionych w pozwie (39 700,22 zł) pomniejszona o wpłaty pozwanej (36 062,20 zł).

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Termin spełnienia świadczenia został oznaczony w treści faktur VAT. Od dnia następnego po dacie płatności określonej w fakturach VAT powód może skutecznie żądać odsetek za opóźnienie. Skoro zatem faktury nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 r. płatne były do dnia 7 maja 2014 r. odsetki należało zasądzić od dnia następującego po upływie terminu do zapłaty tj. od dnia 8 maja 2013 r., zaś faktury nr (...) z dnia 31 maja 2014 r. płatne były do dnia 7 czerwca 2014 r., a zatem pozwana pozostawała w zwłoce od dnia następnego tj. 8 czerwca 2014 r. i od tego dnia zasądzono odsetki zgodnie z żądaniem powoda.

Wobec powyższego powództwo należało uwzględnić w całości o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.). Na koszty te, poniesione przez powódkę, składają się: opłata od pozwu w wysokości 109,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem 1200,00 złotych.

Zważając na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.